

+
M
PAX

Mk. 5,21-43, Homper13.b
27 juni 1921
13e zondag, jaar B

INLEIDEND WOORDJE

In de eerste lezing zullen we zo dadelijk horen: *Niet God heeft de dood gemaakt. Hij heeft alles geschapen om te leven. ... God heeft immers de mens geschapen voor de onsterfelijkheid. Maar door de afgunst van de duivel kwam de dood in de wereld.*

Wij zijn geschapen voor het leven en de onsterfelijkheid. De dood is voor ons geen eind maar een begin, een volgende fase. Als we dat tot ons laten doordringen, komen alle aardse zaken om ons heen in een ander licht te staan. Sint Paulus spoort ons aan: *Zint op het hemelse niet op het aardse.*

En toch hebben wij iedere keer de neiging het aardse en vergankelijke te verkiezen boven het hemelse en eeuwige. Er is in ons een verstoring waardoor we die neiging hebben en in de eerste lezing horen we daarover: *door de afgunst van de duivel kwam de dood in de wereld.*

Die afgunst heeft in ons het kwaad van de zonde gezaaid. Bevrijden we ons daarom van de zonden, bekeren wij ons tot God om de heilige Eucharistie goed te kunnen vieren en onze blik op het eeuwige gericht te kunnen houden.

+
Veelgeliefden,
de overste van de synagoge, Jäirus is naar Jezus gekomen en hij smeekt met aandrang om zijn dierbaar dochtertje te komen genezen. Jäirus heeft al zijn hoop op Jezus gericht en Jezus gaat met hem mee.

Maar dan veranderen de omstandigheden plotseling. Vanaf het moment dat Jäirus de hulp van Jezus heeft ingeroepen lijkt alles fout te gaan: zijn dochtertje sterft. Het geloof van Jäirus wordt zwaar beproefd. Aan de ene kant zijn er Jezus' woorden: *Wees niet bang, maar blijf geloven*, aan de andere kant het bericht: *Uw dochtertje is gestorven. Waartoe zoudt ge de Meester nog langer lastig vallen?* Jezus' woorden klinken onmogelijk en onwerkelijk, terwijl de andere woorden zeer redelijk en normaal zijn: "Jäirus, het is zinloos verder te hopen. Dood is dood. Waarom wil je deze dood niet onder ogen zien?"

In de persoon van Jäirus herkennen we elke gelovige wiens geloof aan het wankelen wordt gebracht door feiten en omstandigheden. We herkennen in Jäirus onszelf. Vol goede moed vertrouwen we bij moeilijkheden op Jezus, maar hoe vaak gebeurt het niet dat ons vertrouwen beschaamd lijkt te worden door de feiten? Hij lijkt ons gebed niet te verhoren.

In zulke omstandigheden zijn er altijd wel omstanders die raadgevingen en

commentaar geven en ons willen beïnvloeden: "Wat heeft het nog voor zin op God te vertrouwen?" Deze woorden weerspiegelen de gewone mentaliteit zoals die om ons heen voorkomt.

Het is daarom heel zinvol eens nader te bekijken waarom het geloof van Jäirus aan het wankelen wordt gebracht. Misschien kan dat ons leren om in soortgelijke situaties te blijven vertrouwen.

Welnu, Jäirus komt vol geloof naar Jezus. Zijn dochtertje ligt op sterven en hij vertrouwt erop dat Jezus kan helpen. Hij smeekt Jezus met aandrang: *Mijn dochtertje kan elk ogenblik sterven, kom toch haar de handen opleggen opdat ze mag genezen en leven.* Jezus belooft Jäirus dat zijn dochtertje zal leven. Maar er is ook iets dat Hij niet belooft en Jäirus ziet dat over het hoofd. Jezus laat open hoe Hij dit zal doen, terwijl Jäirus zich daarvan al een vastomschreven voorstelling heeft gemaakt: *kom de handen op leggen* voordat ze sterft. Hij vraagt niet alleen dat zijn dochtertje mag leven, onbewust vult hij ook in he dat moet gebeuren. En juist hierdoor wordt het geloof van Jäirus zwaar op de proef gesteld. Het gebeurt immers geheel anders. In plaats van te leven, sterft zijn dochtertje. Maar Jezus blijft bij zijn belofte. En nadat Jäirus de proef doorstaan heeft en blijft vertrouwen op Jezus, wordt de belofte op een totaal andere en onvoorstelbare wijze vervuld.

Ook wij hebben de neiging om in onze nood niet alleen te vragen dat God ons redt, maar ook om God voor te schrijven hoe Hij dat zou moeten doen. En als het dan anders gaat als wij verwachten, wordt ons geloof beproefd. En de omstanders zeggen: "Zie je wel, God helpt niet. Hij heeft je gebed niet verhoord.

Waarom zou je God nog langer lastig vallen".

In werkelijkheid gaat geen enkele bede van ons verloren. Alleen vragen we niet altijd wat goed voor ons en de medemens is. Dan verhoort God ons door iets beters te doen. Maar als we iets werkelijk belangrijks vragen, zal Hij ons verhoren, zij het op een andere wijze dan wij verwachten. Maar we zullen dat pas zien als we de woorden van Jezus ter harte nemen: *Wees niet bang, maar blijf geloven.*

Als we beproefd worden, denken we dan terug aan die woorden: *Wees niet bang, maar blijf geloven.*

En dat geloof willen we nu in ons Credo uitspreken.